

ပုဂံခေတ်မြန်မာကျောက်စာများတွင်တွေ့ရသောဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေသည့်စကားလုံးများလေ့လာချက်

အေးအေးမြင့်*

စာတမ်းအကျဉ်း

ဤစာတမ်းသည် မြန်မာစာပေ၏ အဦးအစဖြစ်သော ပုဂံခေတ်ကျောက်စာစကားပြေ အရေးအသားတွင် တွေ့ရသော စကားအသုံးအနှုန်းများအနက် ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေသော စကားလုံးများကို အတ္ထုဗေဒရှုထောင့်မှ လေ့လာတင်ပြထားသော စာတမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့လေ့လာတင်ပြရာတွင် ပုဂံကျောက်စာစကားလုံးများသည် မူရင်းအနက်(အဘိဓာန်အနက်)၊ ခံစားမှုပြ အနက်တို့အပြင် ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်မှုရှိခြင်းကြောင့် အတ္ထုဗေဒရှုထောင့်မှ ချဉ်းကပ်၍ လေ့လာတင်ပြလိုပါသည်။ ဤစာတမ်းသည် ပုဂံခေတ် မြန်မာ ကျောက်စာ ဝေါဟာရများကို လေ့လာရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဘာသာစကား ရှုထောင့်တို့ကို လေ့လာရာတွင်လည်းကောင်း အထောက်အကူပြုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

နိဒါန်း

လူမှုအဖွဲ့အစည်းအသီးသီးဆက်သွယ်ရာ၌ ဘာသာစကား၏ အခန်းကဏ္ဍသည် အဓိကကျပါသည်။ ဘာသာစကားဖြင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကို ပွင့်စေသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်နားလည်မှုသာ ဆက်သွယ်ပြောဆိုလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် ဘာသာစကားတစ်ခု၏ အသက်တမျှ အရေးပါ လှပါသည်။ ထိုအနက်အဓိပ္ပာယ်တွင် ပြောဆိုသုံးစွဲသူ၏ အခြေအနေ အချိန်အခါ အလိုက် မူရင်းအနက်နှင့်အတူ အခြားအနက်များ တွဲဖက်ပါလာသည်။ ပြောသူ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ခံစားချက်အလျောက် အသုံးပြုသော စကားအသုံးအနှုန်းတွင် ဂယက်ရိုက်သကဲ့သို့ အခြားခံစားမှုအနက်များလည်း ထင်ဟပ်လာတတ်ပါသည်။ စကားလုံးများတွင် ပြောဆိုလိုသော အခြေအနေ အဆက်အစပ်တို့ကို ဂယက်အနက် အဖြစ် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

* ဒေါက်တာ၊ တွဲဖက်ပါမောက္ခ၊ မြန်မာစာဌာန၊ စစ်ကိုင်းတက္ကသိုလ်

ဤစာတမ်းတွင် ပုဂံခေတ် ကျောက်စာများတွင် တွေ့ရသော ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေသည့် စကားလုံးများကို အတ္ထဗေဒရှုထောင့်မှ လေ့လာထားသဖြင့် ရှေးဟောင်းမြန်မာစာပေမှ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို လေ့လာသုံးသပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂယက်အနက်၏ သဘောသဘာဝ

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခံစားချက် စိတ်ကူးစိတ်သန်း အသိချင်းဖလှယ်ရာတွင် ဘာသာစကားသည် အဓိကအရေးပါသော ဆက်သွယ်မှုကြားခံအဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။ ဆက်သွယ်မှုကြားခံဖြစ်သော ဘာသာစကားသင်္ကေတသည် ဘာသာစကားတစ်ခု၏ အခြေခံအကျဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ကေတစကားလုံးများဖြင့် ရည်ညွှန်းသော အညွှန်းခံများ၏ သဘောလက္ခဏာများကို အဘိဓာန်တွင် အနက်ဖွင့်ဆိုထားသော အနက်ဖြစ်သည်။ ‘အနက်ရိုး’ (သဘောလက္ခဏာပြအနက်) ဖြစ်သည်။ ဘာသာစကားဆက်သွယ်ရာတွင် လွန်စွာအရေးပါ၍ အဓိကကျသော အနက်ပင် ဖြစ်သည်။ ပညတ်အနက်၊ သရုပ်ဖော်အနက်၊ သိမှုအနက် ဟူ၍ အမျိုးမျိုးခေါ်ကြသည်။

ဘာသာစကားအသုံးပြုရာတွင် အနက်ရိုး(အဘိဓာန်အနက်) သဘောပြအနက်အပြင် လူမှုကိစ္စအမျိုးအမျိုးအတွက် တင်စားရည်ညွှန်း ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲရာမှ ထိုလူမှုကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်သော ခံစားမှုများသည် ထိုစကားလုံးတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ အနက်ရိုးမှ ပဲ့တင်သံကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဂယက်ရိုက်သံကဲ့သို့ လည်းကောင်း ခံစားမှုအဆင့်သို့ရောက်အောင် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပို့ဆောင်ပေးသော အနက်အထူးကို ဂယက်အနက်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဂယက်အနက်၏ သဘောကို ဆရာကြီး မောင်ခင်မင်(နေဖြူ)က ‘အနက်ရိုး (အဘိဓာန်အနက်၊ သဘောလက္ခဏာပြအနက်)ကို အကြောင်းပြ၍ ဂယက်ရိုက်လာသော သဘောဖြစ်သည့်အတွက် ဂယက်အနက်ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂယက်အနက် ဟူသော စကားနှင့်အညီ အညွှန်းခံ၏ဂုဏ်ရည်များ၊ ပြောသူ၏ခံစားမှုများ၊ သဘောထားများ လူမှုအခြေအနေများ ဆက်စပ်နေသော အနက်များသည် သက်ဆိုင်ရာ စကားလုံး၏ နောက်ကွယ်တွင် ဂယက်ရိုက်၍ ကပ်ပါလာသော သဘောရှိကြောင်း’^၁ ဖွင့်ဆိုသတ်မှတ်ထားသည်။

ထို့ပြင် ဂယက်အနက်နှင့်ပတ်သက်၍ ‘တွဲဖက်အနက်သည် စကားလုံးနှင့် ဆက်စပ်တွဲဖက်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာရသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ခံစားမှုဖြစ်သည့်အလျောက် စကားလုံးနှင့် ခံစားမှုတို့၏ ဆက်သွယ်ပုံကို စူးစမ်းကြည့်သင့်ပါသည်။ စကားလုံး

^၁ ခင်အေး၊ ၂၀၀၄၊ ၉၅

များကို ကြားရဖတ်ရန်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ ဆန်းလည်း ဆန်းကြယ်ပါသည်။ သိမ်လည်း သိမ်မွေ့ပါသည်။ စကားလုံးသည် လူမှုကိစ္စများကို ရည်ညွှန်းဖော်ပြနိုင်သော သင်္ကေတဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ကေတကို ထိုလူမှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာရသော စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုသည် သင်္ကေတဖြစ်သော စကားလုံးကိုပါ အရှိန်အငွေ့ဟပ်ပြီး စွဲထင်သွားရာမှ စကားလုံးကို ဖတ်ရ၊ ကြားရ ရန်နှင့် ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုပါ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။” ဟူ၍ လည်းကောင်း ဖွင့်ဆိုပြခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဂယက်အနက်ဟုဆိုရာ၌ စကားလုံးတစ်လုံး၏ မူလအနက်နှင့် ဆက်စပ်၍ ပေါ်ပေါက်လာသော အတွေးများ၊ ခံစားမှုများ၊ ခံယူချက်များကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂယက်အနက်သည် အသစ်အသစ် တိုးပွားလာနိုင်သော သဘော ရှိသည်။ လူမှုအလွှာအမျိုးမျိုး၊ အခြေအနေအမျိုးမျိုး၊ အချိန်အခါအမျိုးမျိုးတို့၏ အဆင့်အမျိုးမျိုး၊ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနိုင်သော သဘောတရားပင် ဖြစ်သည်။ ဂယက်အနက်သည် အနက်ရိုးကဲ့သို့ တည်ငြိမ်မှု မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် စာပေထဲတွင်သော်လည်းကောင်း၊ စကားပြောဆိုရာတွင်လည်းကောင်း ဂယက်အနက်များ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ စာ၊ စကားတို့တွင် ထင်ဟပ်နေသော ဂုဏ်ရည်ပြအနက်၊ ခံစားမှုပြအနက်၊ လူမှုအခြေပြ အနက်၊ ဒွန်တွဲအနက်၊ နှစ်ဖက်သွားအနက် ဟူ၍ အနက်(၅)မျိုးကို ဂယက်အနက်ဟု ခြုံငုံ၍ ခေါ်နိုင်ပါသည်။

မြန်မာ့ကျောက်စာရှိ ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေသော စကားလုံးများ

ပုဂံခေတ်တွင် ရှေးမြန်မာကြီးများသည် ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက် စသည်ဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလှူဒါနပြုကြသည်။ အလှူအခွန်ရှည်စေရန် အလှူမှတ်တမ်းတင် ကျောက်စာများ ရေးထိုးထားကြသဖြင့် ထိုကျောက်စာအရေးအသားများတွင် အလှူရှင် တို့၏ စကားအသုံးအနှုန်း အဆက်အစပ်အရ ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေသော စကားလုံးတို့ကို လေ့လာတင်ပြသွားပါမည်။

^၁ ခင်အေး၊ ၁၉၈၂၊ ၃၁။

၁။ သိခင်မြင်နဲ့သောဉာဏ်^၁

ဤစကားလုံးသည် ပုဂံခေတ်သုံး စကားလုံး ဖြစ်ပါသည်။ ပါဠိစကားလုံး ‘သဗ္ဗညုတဉာဏ’ကို မြန်မာမှုပြုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သာမန်အားဖြင့် ဘာသာပြန် စကားလုံးဖြစ်သော်လည်း ပုဂံသားတို့၏ စိတ်ခံစားမှုအခြေအနေများ ထင်ဟပ်နေ ပါသည်။ နို့နို့စပ်စပ် ကြွင်းကျန်မရှိ သိနေသည်ဟူသော သဘောဖြစ်သည်။ ကြည်ညိုမှု၊ ယုံကြည်မှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ အားကိုးမှု ဟူသော ခံစားမှုအရိပ်များ ပုဂံသား တို့၏ နှလုံးသားတွင် ထင်ဟပ်နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ထို့ပြင် ပါဠိစကားလုံးထက် မြန်မာမှုကို အလေးထားသော ပုဂံသားတို့၏ မြန်မာစာချစ်သော သဘောအရိပ်များကို တွေ့ရပါသည်။ မြန်မာစာအတွက် အလေးထား အားထုတ်နေသော ပုဂံသားတို့၏ ခံစားမှုအနက်များလည်း ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အတ္ထဗေဒလေ့လာမှုအရ ခံစားမှုပြအနက်များ ယှဉ်တွဲနေ၍ ဂယက်အနက်အနေဖြင့် ပို၍အားကောင်းလာ ပါသည်။

၂။ ဆိုးငြိမ်း^၂

ဆိုးဝါးသော ငရဲ ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ဆောင်ပါသည်။ မြန်မာအဘိဓာန်တွင် ‘မကောင်းမှုပြုသူများ နောင်တစ်မလွန်ဘဝ၌ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံရရာအရပ် (ပါ-နိရယ)’ ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဤတွင် ‘ဆိုး’ ဟူသော စကားလုံးကို ကြောက်မက်ဖွယ်သော သဘောဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပုဂံသားတို့အတွက် မကောင်းမှုကို ကြောက်လန့်နေသော ကြောက်လန့်စေလိုသော ခံစားမှုအနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ဆိုးဝါးသောနေရာ၊ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာနေရာအဖြစ် ဂုဏ်ရည်ပြအနက် ထင်ရှားနေသည်။ ‘ငရဲ’ ဟူသော စကားလုံး ကြားသိတိုင်း မကောင်းမှုပြုလျှင် ခံစားရမည့်နေရာဖြစ်သည် ဟူသော ကြောက်ရွံ့စေသည့် ခံစားမှုပြဂယက်အနက် ထင်ရှားပါသည်။

၃။ နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့ရောက်ခိမ်^၃

နိဗ္ဗာန်ကို ဒုက္ခအပေါင်းမှ ကင်းငြိမ်းရာအဖြစ် ကောင်းစွာနားလည်သည့် နိဗ္ဗာန် (နိ+ဝါ+ယျ) (န)ငြိမ်းအေးခြင်း။ နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ပါဠိအဘိဓာန်တွင် ဖော်ပြထား

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၃ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

သည်။ တိုင်းပြည်အဖြစ် တင်စား၍ ‘ပြည်’ကို ဖြည့်စွက်ကာ ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။

(ရောက်စိယံ = ရောက်စေသည်) ဟူသော စကားအရ ရည်မှန်းအရပ်အဖြစ် ခံစားမှုပြုအနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ သံသရာဆင်းရဲအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းရာအဖြစ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ အလေးအမြတ်ထားသော မျှော်မှန်းစေသော ခံစားမှုပြုဂယက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။

၄။ အတည်မဟိယံ^၁

ညောင်ရမ်းကြီးသမီးကျောက်စာတွင်-

“အတည်မဟိယံသော တရုာကိုဝ် ထိတ်လန့်လတ်ရယ်”

ဟူ၍ ရေးထိုးထားပါသည်။ အလှူရှင် ညောင်ရမ်းကြီးသမီးသည် ခင်ပွန်းသည် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သောအခါ တည်မြဲခြင်းမရှိသော တရားသဘောကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်မိလာသည်။ ပါဠိဘာသာစကား (အနိစ္စ)စကားလုံးကို မြန်မာဘာသာပြန် မြန်မာမှုပြုကာ ‘အတည်မဲ့သော’ ဟူ၍ ထင်ရှားမြင်သာအောင် ရေးထိုးထားပါသည်။ လောကကြီးတွင် တည်မြဲခြင်းမရှိသော တရားသဘောကို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းစေ ပါသည်။ လူတို့ကျင်လည်ရာ ဘဝသံသရာတွင် ‘အတည်မရှိခြင်းတရား’ကို ထိတ်လန့် ခံစားမှုဖြစ်စေသော ခံစားမှုပြုဂယက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။

၅။ ရမ္မက်ကျွန်^၂

တောင်ဂူနီဘုရားကျောက်စာတွင်-

“ရမ္မက်ကျွန်အဖြစ်မှ တော်လှန်လိုရကား”

ဟု ရေးထိုးထားပါသည်။ အလှူရှင်အမတ်ကြီးသည် တဏှာရမ္မက်ဘေးကို ကောင်းစွာ သိမြင်၍ လွတ်မြောက်လိုသော ဆန္ဒရှိသူဖြစ်သောကြောင့် တဏှာရမ္မက် ကျေးကျွန် အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်လိုသည်ကို ‘တော်လှန်လိုရကား’ဟု ကျစ်လျစ်စွာ သုံးထား ပါသည်။ မိမိ၏စိတ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တွင်လည်းကောင်း တဏှာရမ္မက်များ ထိတွေ့ငြိတွယ်ခြင်းမရှိ ရှင်းသန့်စေလိုသော အနက်ထင်ပါသည်။

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

‘ရမ္မက်’သည် ပါဠိဝေါဟာရ (ရမ)မှ ဆင်းသက်လာသော ပါဠိသက်ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်။ ‘မက်မောမှု၊ လိုချင်မှု’ကို ဆိုလိုသည်။ လောဘဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ရမ္မက်ကျွန်သည် ရမ္မက်၏ကျေးကျွန် တင်စားသုံးထားသည်။ ရမ္မက်ကျွန်မှ ‘ကျွန်’သည် သာမန်ကျွန်မျိုးမဟုတ် ‘လောဘရမ္မက်၏သားကောင်’ လောဘရမ္မက်၊ တဏှာရမ္မက် တို့တွင် နစ်မြောနေသူ၏ ခံစားမှုအနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။ အလှူရှင်၏ စိတ်ဖြူစင် ရှင်းသန့်ပုံ တဏှာရမ္မက်တို့ကို စက်ဆုပ်မိစေသော ခံစားမှုပြု ဂယက်အနက်တို့ ထင်ဟပ်နေပါသည်။

၆။ အနှစ်မောင်နှံ^၁

ဇနီးမောင်နှံမေတ္တာကို ကျစ်လျစ်စွာ ဖော်ပြသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ မေတ္တာ အနှစ်ဖြင့် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းသော မောင်နှံနှစ်ဦး ဟူ၍ အနက်ဆောင်ပါသည်။ နှစ်သက်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်း၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ခံစားမှု ထင်ဟပ်နေသော စကားလုံး ဖြစ်သည်။ ဇနီးမောင်နှံ(၂)ဦး၏ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်တူ ကိုယ်တူ အပြန်အလှန်မေတ္တာတရားမှာ ကြည်နူးနှစ်သက်ဖွယ် အေးချမ်းသာယာသော ခံစားမှုပြုဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။

၇။ ပယ်မယား^၂

ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာတွင်-

“ထိုပါယ်မယားသား သာတမုလေဟ် ရာဇကုမာရ်မည်၏”

ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည်။ ‘ပါယ်မယား’သည် ပါဠိဘာသာစကား ပီယ (ချစ်မြတ်နိုး အပ်သော) နှင့် မြန်မာဘာသာစကား မယား၊ မိယာ (ကြုံတွေ့ပေါင်းဖက်ရသော အမျိုးသမီး)တို့ကို ပေါင်းစပ်ရေးဖွဲ့ထားသော စကားလုံး ဖြစ်ပါသည်။ ‘ချစ်မြတ်နိုး အပ်သော မယား’ ဟူ၍ အနက်ရပါသည်။ ပုဂံခေတ် မြန်မာစာ စတင်ချိန်တွင် သုံးစွဲ ရေးထားသော ‘ပယ်မယား’ ဟူသော စကားလုံးသည် နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းသော၊ သိမ်မွေ့သော ခံစားချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ ထိုစကားတွင် ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဂုဏ်ရည်တို့ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသော ခံစားမှုပြုဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

၈။ ပယ်မယာသာ^၁

ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာတွင်-

“ထိဝ်ပါယ်မယာ အသာရာဇကုမာရ်မည်သောမင် ပိယ်တုံအေ”

ဟူ၍ ရေးထိုးထားရာ ပယ်မယာ(သမ္ဘုလ) ကွယ်လွန်သောအခါ ကျွန်သုံးရွာနှင့် အဆင်တန်ဆာတို့ကို ရာဇကုမာရ်မင်းသားကို မင်းပေးတုံ၏ ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ရာဇကုမာရ်ကို ‘ပယ်မယာသာ’ ဟူ၍ ညွှန်းခေါ်စကားကို တွေ့ရပါသည်။ အလှူရှင် ရာဇကုမာရ်သည် မိခင်ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဦးတည်ခေါ်ဆိုသောကြောင့် ဂုဏ်ရည်ပြအနက် ထင်ဟပ်နေသကဲ့သို့ မိခင်ကို အလေးအမြတ်ထားသည့် ခံစားချက်အနက်လည်း ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ‘ပယ်မယာသာ’သည် ‘ယနေ့ခေတ်တွင် မေမေသား’ ဟူ၍ သုံးထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိခင်ကို ကြည်ညိုလေးစားတန်ဖိုးထားသော ချစ်ခင် နှစ်သက်သော ကြည်နူးအေးချမ်းသော ဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။

၉။ ဤငါသူဖြစ်သရော^၂

ပေါ်တော်မူဘုရားကျောက်စာတွင်-

“ဤငါသူဖြစ်သရောအား ဘုရားလေးသုံးခု ပြုခဲ့ဖူး၏”

ဟူ၍ ဦးစွာရေးထိုးထားသည်။ ဤငါ လူ့အဖြစ်ကိုရသောအခါ အဓိပ္ပါယ်ရပါသည်။ ရဲခဲလှသော လူ့ဘဝကို ရဲခဲပါက အလှူဒါနပြုနိုင်မည်ကို ဖော်ညွှန်းထားပါသည်။ ဤနေရာတွင် ‘သူ’ မှာ ‘လူ’ ဟူသော အနက်သဘောကို ဆောင်ပါသည်။ ဤငါသူ ဖြစ်သရောသည် လူ့ဘဝရရန် မလွယ်ကူပုံ၊ လူ့ဘဝရမှသာ ဒါနကုသိုလ် သီလ၊ ဘာဝနာ စသည်တို့ကို စွမ်းဆောင်နိုင်မည်နှင့် လူ့ဘဝတန်ဖိုး အရေးကြီးပုံ အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ဂုဏ်ရည်ပြအနက်၊ ခံစားမှုပြအနက်များ ပါဝင်နေသော ဂယက် အနက်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

၁၀။ ပျံ

ညောင်ရမ်းကြီးသမီးကျောက်စာတွင်-

“အတို့သခင် မင်းကင်္ကသူ ပျံတော်မူ၏”^၁

ညောင်ရမ်းကြီးသမီးသည် ခင်ပွန်း ကင်္ကသူ ကွယ်လွန်သည်ကို ‘ပျံ’ ဟု သုံးထားသည်။

ဥစ္စနာမင်းသည် အောက်မြန်မာပြည် ဒလအရပ်သို့ ကြွတော်မူရာတွင် ကွယ်လွန်သည်ကို-

“အကြွဒလလားရာ ပျံတော်မူ၏”^၂

ဟူ၍ ရေးထိုးထားပါသည်။

ကြီးကဲမြင့်မြတ်သူ ဘုရင်၊ မိဖုရား၊ မင်းသား စသည်တို့ သေဆုံးသည်ကို ပျံတော်မူသည်ဟူ၍ သုံးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နောင်အခါတွင် နတ်ရွာ လားသည်၊ နတ်ရွာစံသည်ဟု ပြောင်းလဲသုံးစွဲခဲ့သည်။ ယခုအခါ ရဟန်းသံဃာတို့ သေဆုံးသည်ကို ပျံတော်မူသည် ဟူ၍ သုံးစွဲကြသော လူမှုအခြေအနေပြ အနက်များကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

ထို့အပြင်-

“မိမိလင် နတ်ရွာလားသော မင်ကိုလည်း မြတ်နိုးစွာသောဖြစ်၍”^၃

ဟူ၍ ကင်္ကသူ သေဆုံးသည်ကို နတ်ရွာလားသည်ဟု သုံးခြင်းမှာ နတ်ပြည်သို့ လားသည် နတ်ပြည်သို့ ပျံတက်သည် ဟူသော သဘောယူဆနိုင်ပါသည်။ ပျံတော် မူသည် နတ်ရွာလားသည် ဟူသော စကားလုံးတို့တွင် ညောင်ရမ်းကြီးသမီး၏ ခင်ပွန်းသည်အပေါ် လေးစားမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသော ခံစားမှု ဂုဏ်အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၃ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၄ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

‘ငါ’ အသုံး၏ ဂယက်အနက် ထူးခြားမှု

ပုဂံခေတ် ကျောက်စာများတွင် ‘ငါ’ ဟူသော အသုံးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးစွဲနေသည်။ ‘ငါ’သည် ရိုင်းပျသည့်သဘော၊ ရင်းနှီးသည့်သဘော အနက်ဆောင်ပါသည်။ ပုဂံခေတ် ကျောက်စာတို့တွင် ‘ငါ’ကို သာမန်နာမ်စားအနေနှင့် သုံးသော်လည်း ပြောဆိုသော စကားအဆက်အစပ်အရ ခံစားချက်မတူသော ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။

ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာ၌ပင်—

“ဤရွှေဘုရားကား ငါ့သခင်အဖို့ အတို့ကျွန်ပြုသောတေး”^၁

ဟူသော ရေးထိုးရာတွင် — ငါ့သခင်(ခမည်းတော်)၏ ကုသိုလ်ရေးကို ခမည်းတော်ကိုယ်စား မိမိပြုပါကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ‘ငါ့သခင်အဖို့’ ဟူသော စကားရပ်သည် ရည်စူးချက်ပါသည်။ လူမှုအခြေပြအနက်ဖြစ်သော မင်းနှင့်ရာဇကုမာရ်၏ ဆက်ဆံရေးများ ထင်ဟပ်နေသည်။ ထို့အတွက် ခံစားမှုပြအနက်၊ လူမှုအခြေပြအနက်တို့ပါသော ဂယက်အနက်များအဖြစ် ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။

ထို့အပြင် ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာ၌ ကျိန်စာရေးထိုးမှုတွင်—

“ငါ့သားလည်းကောင်း၊ ငါ့မြေးလည်းကောင်း၊ ငါ့ဆွေလည်းကောင်း၊
သူတစ်ထူးလည်းကောင်း ဤငါဘုရားအားလှူခဲ့သော ကျွန်အနှိပ်စက်
တေးမူကား အရိမေတ္တယျဘုရားသခင် အဖူးရစေ”^၂

ဟူ၍ ရေးထိုးရာတွင်လည်း အလှူရှင် ရာဇကုမာရ်မင်းသား၏ မည်သို့သော ဖျက်ဆီးသူကိုမျှ လက်မခံသော ခံစားမှု၊ မိမိအလှူကို တန်ဖိုးထားမှု ဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ‘အရိမေတ္တယျဘုရားသခင် အဖူးရစေ’ ဟူ၍ နောင်ပွင့်မည့် ဘုရား မဖူးရစေရန် ကျွတ်တန်းမဝင်နိုင်စေရန် ဟူသော ဒေါသစိတ်ကလေးများလည်း ထင်ဟပ်နေသည်။ ကုသိုလ်ရေးနှင့်ယှဉ်သော သောမနဿ ဒေါသဂယက်ကလေးများ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ဤဝါကျတွင် ‘ငါ့သား၊ ငါ့မြေး၊ ငါ့ဆွေ’ ဟူသော စကားအသုံးအနှုန်းတို့သည် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းပြသော်လည်း အလှူဖျက်ဆီးသူသည် ငါ၏ သား၊ မြေး၊ အဆွေဖြစ်ကာမူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ကြောင်း၊ အလှူအပေါ် လေးစား တန်ဖိုးထားသည် အထောက်အပံ့ပြုစေလိုသည်။ ‘ငါ’ ဟူသော စကားလုံးကလေးကလည်း

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

ဖျက်ဆီးသူမှန်လျှင် မည်သူ့ကိုမျှ လက်မခံကြောင်း ခိုင်မာစေသော ဒွန်တွဲနေသည့် အနက်များ ပူးတွဲနေသော ဂယက်အနက်အဖြစ် ရှုမြင်နိုင်ပါသည်။

ကြီးကဲမြင့်မြတ်သူ ဘုရင်၊ မင်း၊ မိဖုရား၊ မင်းသား စသည်တို့ သေဆုံးသည်ကို ပျံ့တော်မူ ဟူ၍ သုံးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နောင်အခါတွင် နတ်ရွာလား၊ နတ်ရွာစံသည် ပြောင်းလဲသုံးစွဲခဲ့သည်။ ရဟန်း၊ သံဃာတို့ သေဆုံးသည်ကို ယခုအခါ ပျံ့တော်မူသည် ဟူ၍ သုံးစွဲကြသော လူမှုအခြေအနေပြအနက်များကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

မိဖုရားဖွားစောကျောက်စာတွင်-

“ငါ့လင်သခင်မင်းကြီး၊ ငါ့သားမင်းကြီး၊ ငါ့မြေးမင်းကြီး”^၁

ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည်။ လင်၊ သား၊ မြေး မင်းသုံးပါးအပေါ် ဂုဏ်ယူလေးစားသော စိတ်သဘောကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ပြောသူ၏ စကားအသုံး အနှုန်းအဆက်အစပ်အရ မိမိနှင့်သက်ဆိုင်သော၊ ပိုင်ဆိုင်သော မင်းသုံးပါးအတွက် အားရကျေနပ်စိတ် ဂုဏ်ယူသော ဂယက်အနက်ကို ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ငါအသုံးသည် မိဖုရားကြီး ‘ရာဇသံ၊ မာနသံ’များ ထင်ဟပ်သောကြောင့် လူမှုအခြေအနေပြအနက်၊ ခံစားမှုအနက်များ ထင်ဟပ်နေသည်။

ကျစွာမင်း မိထွေးတော်ကျောက်စာတွင်-

“ငါမိကား ငါမသိလိုက် ငါမိထွေးမွေး၍ ငါကြီး၏

ငါ့မိထွေးလျှင် ငါ့မိတည်း”^၂

ဟူ၍ ရေးထိုးထားပါသည်။

ကျစွာမင်းသည် မိထွေးကို မိခင်ရင်းသဘောထား၍ တုန့်ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ပုံကို ဖော်ညွှန်းထားသော စကားအသုံးအနှုန်းများပင် ဖြစ်သည်။ ဤစကားအသုံးများ လေ့လာကြည့်လျှင်-

‘ငါ့မိကိုကား ငါမသိလိုက်’ တွင် ‘ငါ့မိခင်ကိုကား’ ဟူ၍ အလေးပေးညွှန်းဆို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ မိခင်ရင်းကို မတွေ့၊ မသိလိုက်ရသော သားတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို တွေ့ရပါသည်။ မိခင်ကို တွေ့ချင်၊ သိချင်သော တမ်းတနေသော သားတစ်ယောက်၏ ကြေကွဲမှု ဂယက်အနက်ကို ထင်ရှားမြင်သာစေပါသည်။

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

သို့သော် ‘ငါ့မိထွေးမွေး၍ ငါကြီး၏’ ဟူသော စကားအသုံးတွင် မိထွေးက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်၍ ကြီးပြင်းကာ ဘုရင်အဖြစ် စိုးစံနေထိုင်နိုင်သည်မှာ မိထွေး၏ စေတနာ၊ မေတ္တာကို ဖော်ညွှန်းထားသည်။ မိထွေးမွေး၍ ကြီးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါဟူသော အသုံးသည် မိထွေးကို မိမိဘဝကျေးဇူးရှင်အဖြစ် လေးစားတန်ဖိုးထားသော မိမိဘဝကို ကျေနပ်အားရသော ဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။

‘ငါ့မိထွေးလျှင် ငါ့မိတည်း’ဟူသော စကားအသုံးအနှုန်းတွင် မိခင်ရင်းနှင့် မခြား ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သော မိထွေးကို မိခင်ရင်းကဲ့သို့ သတ်မှတ်ကြောင်း ဖော်ညွှန်းထားသည်။ ကျစွာမင်း၏ မိထွေးအပေါ် ရိုသေလေးစားတန်ဖိုးထားသော အားကိုးသော မိထွေး၏မေတ္တာကို လိုလားသော အရိပ်များ ထင်ဟပ်ကာ ဂယက် အနက် ထင်ရှားစေပါသည်။ ထို့ပြင် မိထွေးတော် ဂေါတမီကဲ့သို့ပင် ကျစွာမင်း၏ မိထွေးသည် မိခင်ရင်းနှင့်မခြား ကြင်နာစွာ စောင့်ရှောက်တတ်သော နှစ်လိုဖွယ် ခံစားမှုအနက်ကို ဂယက် ထင်ဟပ်နေသည်။

ကြံသိုင်းကြီးသမီးကျောက်စာတွင်-

“ငါ့သားလည်းမရှိ၊ ငါမွေးစားတန်သော သူလဲမရှိ
မရှိရကား မြတ်စွာဘုရားသို့ ငါ့ကိုယ်စားကျွေးရစ်စေသတေး”^၁

ဟူ၍ ကြံသိုင်းကြီးသမီးကျောက်စာတွင် အလှူရှင်၏သဘောထားကို ဖော်ထုတ်ပြ ထားသည်။ အလှူရှင်သည် အမွေစားအမွေခံ သားသမီးမရှိ၍ သေလွန်ပြီးသောအခါ ပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်တို့ကို ဘုရားအား လှူဒါန်းမည့်ကြောင်း ပြောဆိုသော စကား အသုံးအနှုန်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ငါ့သားလည်းမရှိ ငါမွေးစားတန်သောမရှိ’^၂ ဟူသော အသုံးအနှုန်းတွင် အလှူရှင်သည် သားသမီးမရှိ မွေးစားထားသူလည်းမရှိ အမွေစားအမွေခံမည့်သူ မရှိကြောင်း ဖော်ပြထားရာ ငါဟူသော အသုံးအရ အလှူရှင်၏ အားငယ်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ် ခံစားမှုဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။

ထို့ပြင် ‘ငါ့ကိုယ်စား ကျွေးရစ်စေသတေး’ ဟူသော စကားအသုံးသည် အလှူရှင်သည် သေလွန်ပြီးသောအခါ အလှူဒါနပြုပေးမည့် သားသမီး ဆွေမျိုးမရှိ ကိုယ်တိုင်လည်း လှူဒါနမရသောကြောင့် မိမိကိုယ်စား ပေးလှူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားရာ ဤသို့ဖြစ်ရသည့် မိမိဘဝကို အားမရ မကျေနပ်စိတ် အရိပ်များ

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

ထင်ဟပ်နေသကဲ့သို့ ဘုရားကိုသာ ကိုးကွယ်ရာအစစ် ယုံကြည်အားကိုးသော ဘာသာရေးခံယူချက် အရိပ်များ ထင်ဟပ်နေပါသောကြောင့် ဂယက်အနက် အားကောင်းမှု ရှိပါသည်။

ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာတွင်-

“ဤရွှေဘုရားကား ငါ့သခင်အဖို့ အတို့ကျွန်ပြုသောတေး
ကျွန်သုံးရွာ အတို့ကျွန် ငါ့သခင်ပေးသောမည်ကား ဤရွှေဘုရားအား
အတို့ကျွန်ပေးသတေး”^၁

ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည် ရာဇကုမာရ်သည် ဖခင် ဘဝကူးကောင်းစေရန် ရည်ရွယ်၍ ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူ သွန်းလုပ်လှူဒါန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာခံစားနေရသော ခမည်းတော်မင်းကြီးကို ဤရွှေဘုရားကား ငါ့သခင် (ခမည်းတော်)အဖို့ သွန်းလုပ် လှူဒါန်းကြောင်း မိမိအားပေးထားသော ကျွန်(၃)ရွာကိုလည်း ဤရွှေဘုရားအား ပေးလှူကြောင်း လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ငါ့သခင်အဖို့ အတို့ကျွန်ပြုသောတေး’ ဟူသော စကားအသုံးအနှုန်းတွင် မိမိကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကို လေးစားတန်ဖိုးထားသော လေးစားသော အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ရာဇကုမာရ်မင်းသား၏ ဖခင်ကို ရိုသေလေးစားသော မိဘ ကျေးဇူးဆပ်လိုသည့် ဆန္ဒသဘောများ ဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ဘဝကူးကောင်းရေးကိုသာ ရည်ရွယ်၍ အမွန်မြတ်ဆုံး အမွန်ကန်ဆုံးနည်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်သော သားလိမ္မာအဖြစ် အရိပ်ထင်ဟပ်နေသည့် စကားအသုံးများ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဂယက်အနက်ထင်ဟပ်မှုကြောင့် မြန်မာ့လူမှုဝန်းကျင်တွင် လိုက်နာကျင့်သုံး ရမည့်အချက်ကို မီးမောင်းထိုးပြသကဲ့သို့ ထင်ရှားလာစေပါသည်။

ကျစွာမင်းမိထွေးတော်ကျောက်စာတွင်-

“အိမ်လည်းငါနေ၏၊ ကျွန်လည်းငါစေ၏ အိမ်ငါနေသော
ထက်ကား သီတင်းပညာရှိသော သံဃာနေသော် မြတ်၏ ဟူ၍
ငါကြံမိရကား”^၂

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည်။ ကျစွာမင်းသည် မိထွေးတော်ကို အိမ်၊ ကျွန်၊ လယ်တို့ကို ပေးသည်။ မိထွေးတော်သည် ရဟန်းသံဃာတို့ကို ပြန်လည်လှူဒါန်းကြောင်း ရေးထိုး ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်စာပါ စကားအသုံးအနှုန်း အဆက်အစပ်အရ ကျစွာမင်းပေးသည်ကို ရယူပြီးကြောင်း သို့သော် ငါနေသောအိမ်ကို ကျောင်းအဖြစ် လှူဒါန်းလိုသည်။ မိမိနေခြင်းထက် မြင့်မြတ်သော ရဟန်းသံဃာများနေခြင်း (သီတင်းသုံးခြင်း)က ပိုမိုမြတ်သည်ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ ‘ငါ’သည် သံဃာနှင့် ဂုဏ်မတူ ခြားနားသည် ဟူသော ခံစားမှုပြအနက်ထင်သည်။ ဂုဏ်မတူကြောင်း နှိုင်းယှဉ်ပြသည့် ခံစားချက်ကို တွေ့ရသည်။ သာသနာတော် တိုးတက်စေလိုသည်။ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည် ရဟန်းသံဃာတို့ကို မိမိထက် ပို၍တန်ဖိုးကြီးသူကို ပေးလှူ လိုသည်။ သီတင်းသုံးစေချင်သဖြင့် မိမိနှင့်မသင့်တင့် ဟူသော သဘောနှိမ့်ချ ပြောဆိုခြင်း ဂုဏ်ရည်ပြအနက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုစကားစုတွင် ‘ငါ’ ဟူသော စကားလုံးသည် ကိုယ်ပိုင်အတွေး၊ ကြံစည်မှုသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။ ဤ ‘ငါ’ အသုံးတွင် မာန်မာန မပါခြင်း၊ ကောင်းသည့် စိတ်စေတနာကို ထင်ရှားစေသည့် ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။

သိဃ်သုသမီးကျောက်စာတွင်-

“ငါလည်း ရမ္မက်ကြီးသော၊ မရောင့်ရဲတတ်သော”^၁

ဟူ၍ ရေးဖွဲ့ထားရာ အလှူရှင်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို သီလစင်ကြယ်မှု ဟူသော ဂယက်အနက်ကို တွေ့ရသည်။ ညွှန်းဆိုစကားအရ ကောင်းမွန်သော အကျင့်သီလကို ‘ငါ’၏ကိုယ်တွင် ကိန်းအောင်းရှင်သန်နေရန် သတိပြုနေထိုင်သွားရမည် ဟူသော သဘောဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်မည် ဟူသော အလေးအနက်ပြုလိုသည်။ ဆန္ဒဂယက်အနက်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ‘ငါ’အသုံးသည် အသုံးတွင်သော အသုံးအများဆုံးသော စကားလုံး ဖြစ်ပါသည်။ ‘ငါ’အသုံးသည် ထူးခြားလှပါသည်။ ရိုင်းသည်လည်း မဟုတ်။ ယဉ်သည်လည်း မဟုတ်။ ပြောဆိုသူ အခြေအနေ အဆက်အစပ် စကားအသုံးအနှုန်း အဆက်စပ်တို့ပေါ် မူတည်၍ ရင်းနှီးမှု ခိုင်မာမှု ရဲရင့်မှုစသည့် တွဲဖက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေသောကြောင့် ‘ငါ’စကားလုံးနောက်ကွယ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော ဂယက် အနက်များမှာ အမျိုးမျိုး အထွေထွေ သက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

^၁ ရေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေသော စကားစုများ

စကားလုံးများတွင် ဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေသကဲ့သို့ စကားစုများတွင် ဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေကြောင်း ပုဂံကျောက်စာလာ စကားစုအချို့တွင် တွေ့မြင်နေရပါသည်။ ပေါ်တော်မူဘုရားကျောက်စာ၊ ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာ၊ တောင်ဂူနီဘုရား၊ ကြံသိုင်းကြီးသမီးကျောက်စာ၊ ညောင်ရမ်းကြီးသမီးကျောက်စာ၊ သိဃ်သူသမီးကျောက်စာ၊ မိဖုရားဖွားစောကျောက်စာ၊ ကျစွာမင်းမိထွေးတော်ကျောက်စာတို့တွင် အထင်အရှား တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ပေါ်တော်မူဘုရားကျောက်စာတွင်-

“တစ်နှစ်မခြားတံခွန်ထီးပူဇော်၏”

“နေ့ရက်မခြားသီတင်းသုံး၏”^၁

ရေးထိုးဖော်ပြထားသော စကားစုများတွင် အလှူရှင်၏ ဝတ္တရားမပျက်ခဲ့သော ကုသိုလ်ရေးကို ဂုဏ်ယူသော ခံစားမှုများ ထင်ဟပ်နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ဤတွင် ‘မခြား’ ဟူသော အသုံးသည် အကြားမလပ်ရှိနေခြင်း၊ ဖြစ်နေခြင်းသဘောကို ဆောင်လေသည်။ ပုဂံသားမြန်မာတို့၏ ဒါန၊ သီလ ထက်သန်ပုံကို ပို၍ပေါ်လွင်လာစေပါသည်။ စကားစုဝင် ကျန်စကားလုံးများသည် မူလအနက်သဘောသာ ထင်သည်။ ‘မခြား’ ဟူသော စကားအသုံးကြောင့် ဒါန၊ သီလတို့၏ မြဲမြံခြင်းသဘော၊ ခိုင်မြဲခြင်းသဘောကိုလည်း ပိုမိုပေါ်လွင်စေပါသည်။ ‘မခြား’ ဟူသော စကားလုံးလေးကား စကားစုတစ်ရပ်လုံး၏ ဂုဏ်ရည်ပြဆိုနိုင်မှု၊ ခံစားချက်ကိုဖော်ပြနိုင်မှု ဟူသော အနက်များကို ထင်ဟပ်စေကာ ဂယက်အနက်ထင်နေသော စကားစုများအဖြစ် နားလည်ရပါသည်။

ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာတွင်လည်း-

“မင်းမိမိကို မွေးသောကျေးဇူးကိုအောက်မေ့ရကား”

“မင်းနှစ်လိုရကား”

“မင်းရေသွန်း၏”^၂

ဟူသော စကားအသုံးများသည် ခံစားမှုပြအနက်များ ယှဉ်တွဲနေသော ဂယက်အနက်ထင် စကားစုများဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ‘အောက်မေ့’တွင် ကျေးဇူးတရားကို

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

သိနားလည်ခြင်း၊ သိတတ်ခြင်း ဟူသော ဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ‘နှစ်လို’ ဟူသော စကားရပ်တွင်လည်း နှစ်သက်သည်၊ ကျေနပ်သည်၊ ဝမ်းမြောက်သည် ဟူသော ခံစားမှုပြ ဂယက်အနက်များ ထင်ဟပ်နေသည့်အတွက် ခံစားမှုကို ဖော်ပြ နိုင်သော ဂယက်အနက်အဖြစ် ညွှန်းဆိုနိုင်ပါသည်။

တောင်ဂူနီဘုရားကျောက်စာတွင်လည်း-

“ပဉ္စဂီတူရိမည်သော စည်ငြင်းဖြင့် နိုးထသောစည်းစိမ်ကို လိုရကား”

“မွတ်သိပ်သောဆင်းရဲကို မလိုရကား”

“ရမ္မက်ကျွန်အဖြစ်မှ တော်လှန်လိုရကား”^၁

ဟူသော ရေးထိုးမှုများကို တွေ့ရပါသည်။ ဤစကားစုများတွင် ‘-လိုရကား’၊ ‘-မလိုရကား’ ဟူသော စကားလုံးတို့တွင် အလှူရှင်၏ လိုသောဆန္ဒ၊ မလိုသောဆန္ဒများကို အထင် အရှား တွေ့မြင်နေရပါသည်။ ခံစားချက်များ ထင်ဟပ်နေသော ဂယက်အနက် ထင်လာစေသည့် စကားစုများ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် ‘စည်ငြင်းဖြင့် နိုးထသောစည်းစိမ်’ဟု ဖော်ပြရာတွင်လည်း စည်းစိမ်ကို အဆန်းတကျယ် ခံစားလိုသော အလှူရှင်၏ စိတ်ခံစားမှုလည်း ထင်ဟပ်နေသည်။ ထို့အတွက် ဂယက်အနက်ထင်စေသော စကားစုအဖြစ် ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။ ‘တော်လှန်’သည် ဟူသော စကားရပ်သည်လည်း တဏှာရမ္မက်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာ၍ ကင်းလွတ်လိုသည်၊ မကြုံဆုံလို မခံစားလိုသောစသည့် ခံစားမှုတို့ကို ဖော်ကျူးနိုင်၍ ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေသော စကားစုဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။

သိဃ်သုဿမီးကျောက်စာတွင်-

အချင်းအချင်း အမျက်အညှိ တစေ့မရှိ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြည့်ကြ ကုန်၏။ သိဃ်သုဿမီးသည် နန်းတော်အတွင်းရှိ မိဖုရား မောင်းမမိသံအားလုံး အမျက်ရန်လိုခြင်း မရှိရန် မေတ္တာထားကြရန် အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ရေးထိုးထားသည်။ မေတ္တာတရားထား၍ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်ကြည့်ရှုလျှင် အရာရာ ငြိမ်းချမ်းသာယာမည် ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်ကျူးပြသည့် စကား အသုံးအနှုန်းကောင်းလေးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ အမျက်ဒေါသ ရန်လိုခြင်း မရှိအောင် နေထိုင်ကြရမည်ဟူသော ခံစားမှုအနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။ မေတ္တာတရားနှင့် ဆက်ဆံကြပါလျှင် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်း၊ အေးချမ်းသာယာခြင်းများကို ခံစားကြ

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

ရမည်။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလားသော စေတနာခံစားမှုပြု ဂယက်အနက် ထင်ဟပ် နေသည့် စကားသုံးအသုံးအနှုန်းများ ဖြစ်ပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၆၂၈ ခုနှစ်တွင် ရေးထိုးသော သိင်္ဃသုဗ္ဗသမီးကျောက်စာတွင် အလှူရှင် သိင်္ဃသုဗ္ဗသမီးသည် နိဗ္ဗာန်ဆုတောင်းပုံမှာ ‘ဖြစ်သော ဆင်းရဲ၊ အိုမင်းသော ဆင်းရဲ၊ သေသော ဆင်းရဲ၊ မချစ်သောသူနှင့် အတူတကွနေရသော ဆင်းရဲ၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရသော ဆင်းရဲ၊ လို၍မရသော ဆင်းရဲ ဤသို့ အတိုင်းမသိသော ဆင်းရဲတို့သည် နှိပ်စက်သော ခန္ဓာကိုစွန့်ထားခဲ့၍ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကင်းသော ချမ်းသာစွာသော မြတ်နိဗ္ဗာန်ကိုလျှင် ငါလိုသတည်း’ ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည်။ သိင်္ဃသုဗ္ဗသမီး၏ ဆုတောင်းသော စကားအသုံးအနှုန်းကိုကြည့်လျှင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့သည့် ဓမ္မစကြာတရားတော်မှ ဇာတိပိဒုက္ခ၊ ဇရာပိဒုက္ခ၊ ဗျာဓိပိဒုက္ခ၊ မရဏပိဒုက္ခ ဆိုသည့် သံသရာကျင်လည်နေသမျှ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း သဘောတရားကို ဖော်ထုတ်ပြထားသော စကားအသုံးအနှုန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ လေးနက်ကျယ်ပြန့်လှသော ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ပါဠိမှန်သယ မြန်မာမှုပြု ရေးထိုးထားပါသည်။ သံသရာကျင်လည်နေသရွေ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဒုက္ခဆင်းရဲ အပေါင်းနှင့် တပ်မက်တွယ်စရာမရှိကြောင်း တရားသဘောကို နားလည်လွယ်အောင် သုံးနှုန်းရေးထိုးထားပါသည်။ ဖြစ်သောဆင်းရဲ၊ အိုသောဆင်းရဲ၊ သေသောဆင်းရဲ စသည့် ဒုက္ခတို့ကို ကြောက်လန့်မိစေသကဲ့ မချစ်သောသူနှင့် နေရသောဆင်းရဲ၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရသောဆင်းရဲ မကြုံဆုံလိုပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤစကားလုံး အဆက်အစပ်များတွင် သံသရာကျင်လည်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ များကို မလိုလားသော ခံစားမှုအတွေးများ ထင်ဟပ်နေသော စကားအသုံးအနှုန်း များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင်-

“ငါလည်းရမ္မက်ကြီးသော၊ မရောင့်ရဲတတ်သော၊ အမျက်ကြီးသော၊ သူတစ်ပါးကို ညှင်းဆဲတတ်သော၊ ပညာမရှိသော၊ မိုက်သော၊ ဝန်တိုသော၊ အပေးအကမ်းမရှိသော၊ သစ္စာမရှိသော၊ ပျက်တတ်သော၊ မေ့လျော့သော၊ အောက်မေ့တသကင်းသော မဖြစ်မှု၍ ရမ္မက် နည်းသော၊ ရောင့်ရဲလွယ်သော၊ အမျက်နည်းသော၊ သနား တတ်သော၊ ပညာရှိသော၊ အကြောင်းကိုသိတတ်သော၊ ဝန်မတိုသော၊

အပေးအကမ်းရှိသော၊ သစ္စာရှိသော၊ မပျက်တတ်သော၊ မမေ့လျော့သော၊
အောက်မေ့တသရှိသောသူ ဖြစ်လိုကြောင်း”^၁

ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည်။ အထက်ပါ စကားအသုံးအနှုန်း အဆက်အစပ်ကို ကြည့်လျှင် ရမ္မက်၊ အမျက်၊ ပညာ၊ ဝန်တို၊ သစ္စာ စသည်တို့သည် ဂယက်အနက် မထင်ပါ။ ထိုစကားလုံးကို အကြောင်းပြု၍ ညွှန်းဆိုသော ဖြစ်လို၊ မဖြစ်လို ဟူသော စကားလုံး တို့တွင် ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။ မကောင်းသော အရာအားလုံးကို လက်မခံလို၊ မရှိလို ကောင်းသောအရာတို့ကိုသာ လက်ခံလို၊ ရှိလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘ဖြစ်လို’ ‘မဖြစ်လိုခြင်း’ဟူသော အလှူရှင်၏ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြသော ခံစားချက် အနက်များကြောင့် အလှူရှင်သည် ရမ္မက်ကြီး၊ အမျက်ကြီးခြင်း၊ ညည်းဆဲတတ်ခြင်း၊ ပညာမရှိခြင်း၊ မိုက်မဲခြင်း၊ သစ္စာမရှိခြင်း စသည်တို့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ဟူသော ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။

ညောင်ရမ်းကြီးသမီးကျောက်စာတွင်-

“သခင်ကင်္ကသူကား အမိမျိုး၊ အဖမျိုး (၇)ဆက် ကဲ့ရဲ့ရာမရှိ
မြတ်စွာသောအမျိုးတည်း”^၂

ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည်။

ကင်္ကသူ၏ အမိမျိုး၊ အဖမျိုး မျိုးရိုး(၇)ဆက်တိုင်အောင် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်မှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ အမျိုးဂုဏ် အမျိုးအနွယ် မြင့်မြတ်ပုံကို ပေါ်လွင်စေသည့် စကားအသုံးအနှုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အလှူရှင်၏ အမျိုးဂုဏ်ရည် တန်ဖိုးထားမှု၊ သူတစ်ပါး၏ အပြစ်တင်မှု မရှိရအောင် ကိုယ်ကျင့်သီလစင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ဂယက်အနက်ထင်ဟပ်နေသည့် စကားအသုံးများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ညောင်ရမ်းကြီးသမီးကျောက်စာတွင်-

“မိမိအသက်နှင့်တူသော၊ မျက်စေ့မျက်ဆန်နှင့်တူသော
မိမိချစ်စွာသောလင်၊ အတို့သခင် ကင်္ကသူ ပျံတော်မူခဲ့ရကာ”

ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည်။ ညောင်ရမ်းကြီးသမီး၏ ခင်ပွန်းအပေါ်ထားရှိသည့် ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို တင်စားရေးဖွဲ့ထားသည်။

^၁ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

^၂ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ။ (ပဌမ)တွဲ

ဤစကားအသုံးအနှုန်းသည် ခင်ပွန်းအပေါ်ထားရှိသည့် မေတ္တာအတိမ်အနက်ကို ခံစားသိရှိစေသော အသုံးကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ‘မိမိအသက်နှင့်တူသော’ ‘မျက်စေ့ မျက်ဆန်နှင့်တူသော’ ဟူ၍ ‘မိမိချစ်စွာသောလင်’ ဟူ၍ ဖော်ပြထားရာ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဓိကအစိတ်အပိုင်းများနှင့် တင်စားရေးဖွဲ့ထားသည်မှာ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှ ပါသည်။ ခင်ပွန်းအပေါ်ထားသည့် ဇနီးမယားတစ်ဦး၏ မေတ္တာတရားသည် ကြည်နူး နှစ်သက်မှုကို ခံစားရရှိသော ဂယက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

အသက်နှင့်တူသော မျက်စေ့ မျက်ဆန်နှင့်တူသော ချစ်လှစွာသောလင် ဟူသော အသုံးများသည် ခင်ပွန်းအပေါ်ထားရှိသော ဇနီးတစ်ယောက် မြတ်နိုးလေးစားမှု ခံစားမှုအနက်များ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ထိုခံစားမှုအနက်ကြောင့် ရှေးမြန်မာအမျိုးသမီး၏ မေတ္တာတရား၊ သစ္စာတရား၊ ကိုယ်ကျင့်တရား လေးစားဖွယ်ကောင်းသော ဂယက် အနက် ထင်ဟပ်နေပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများတွင် တွေ့ရသော စကားအသုံးအနှုန်း အဆက်အစပ်တို့ကြောင့် ခံစားမှုအနက်များ ထင်ရှားလေးနက်စေကာ ဂယက်အနက် ပို၍အားကောင်းလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ခြုံငုံသုံးသပ်ချက်

ရှေးမြန်မာကြီးများသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုကာ အလှူမှတ်တမ်းတင် ကျောက်စာများ ရေးထိုးခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောက်စာအရေးအသားတို့ရှိ စကားလုံး များတွင် ဂယက်အနက်ထင်ဟပ်မှုရှိသကဲ့သို့ စကားအသုံးအနှုန်း အဆက်အစပ် အရလည်း ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်မှုကို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ အလှူရှင်တို့သည် မိမိတို့ ညွှန်းဆိုလိုသော အလှူပစ္စည်း၊ အလှူပြုပုံ၊ ဆုတောင်း၊ ကျိန်စာ၊ အလှူပြုရသည့် ရည်ရွယ်ချက် ရည်မှန်းချက်တို့တွင် အလှူရှင်တို့၏ ဘာသာရေးခံယူချက်၊ ဂုဏ်ရည်ပြ အနက်များကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် အလှူမှတ်တမ်းတင်ကျောက်စာ စကား အသုံးအနှုန်း အဆက်အစပ်တို့ကြောင့် ဖော်ပြသုံးစွဲထားသော စကားတို့နောက်ကွယ်မှာ ထင်ဟပ်နေသော လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ခံစားချက် အတွေးအမြင်တို့သည် ဂယက်ရိုက်သကဲ့သို့ ထင်ဟပ်နေမှုများလည်း ရှိပါသည်။ ပြောသူ၊ ညွှန်းဆိုသူတို့၏ နူးညံ့သောစိတ်၊ အားငယ်သောစိတ်၊ တမ်းတသောစိတ်တို့သည် စကားလုံးတို့၏ နောက်တွင် ယှဉ်တွဲဖြစ်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ခံစားမိစေပါသည်။

‘ငါ’ အသုံးသည် နေ့စဉ်ပြောစကားတွင် အသက်အရွယ်မရွေး၊ အဆင့်အတန်း မရွေး၊ လူမျိုးဘာသာမရွေး ပြောဆိုသော ပြောသူနာမ်စား ဖြစ်ပါသည်။ စကားပြောသူ

မှန်သမျှ တွင်ကျယ်စွာသုံးသော အသုံးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် 'ငါ'သည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု၊ မာန်မာနခက်ထန်မှု၊ မောက်မာမှု ဟူသော အနက် ထင်ဟပ်နေသည်ဟူ၍ သက်မှတ်လေ့ ရှိကြပါသည်။ သို့သော် ပြောသူ၊ နာသူတို့၏ အကြောင်းအရာ စကားအဆက်အစပ်အရ 'ငါ'၏နောက်ကွယ်တွင် ဂုဏ်ယူဟန်၊ အားရဟန်၊ မာန်ဝင့်ဟန်၊ ကျေနပ်ဟန်၊ အားငယ်ဟန်၊ ဝမ်းနည်းဟန် စသည့် ဂယက်အနက် အမျိုးမျိုးထင်နေကြောင်းကို ကျောက်စာစကားအသုံးအနှုန်း အဆက်အစပ် တို့ကြောင့် လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ နေ့စဉ်သုံးစကားများတွင်လည်း ငါ့နယ်နော်၊ ငါ့နယ်၊ ငါ့ကွာ၊ ငါတော့၊ ငါပဲ၊ ငါလောက်၊ ငါသာ ဟူ၍ အခြေအနေ အဆက်အစပ် အရ တွင်ကျယ်စွာ သုံးကြပါသည်။ ဤတွင် 'ငါ' စကားလုံး၏နောက်ကွယ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော ဂယက်အနက်အရ 'ငါ' စကား၏တန်ဖိုးသည်လည်း အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသွားနိုင်ပါသည်။

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခံစားချက်ကွဲပြားလျှင် ဂယက်အနက်လည်း ကွဲပြားစေ ပါသည်။ စကားသုံးသော အခြေအနေ အဆက်အစပ်ကိုလိုက်၍ ဂယက်အနက်လည်း ပြောင်းလဲနေသည်။ ဘာသာစကားအသုံးပြုသူတို့သည်လည်း မိမိတို့အတွေးအခေါ် အယူအဆ ခံစားချက်တို့အရ ရွေးချယ်အသုံးပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ခံစားချက်ကိုလိုက်၍ အနက်အမျိုးမျိုး ထင်ဟပ်နိုင်ပါသည်။

ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများမှ စကားလုံး၊ စကားအသုံးအနှုန်း အဆက်အစပ် တို့သည် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို လေ့လာကြည့်သော သာမန်အမြင်မျိုးဖြင့်သာ မဟုတ်ဘဲ အတ္တဗေဒရှုထောင့်မှ လေ့လာဆန်းစစ်ကြည့်နိုင်ပါသည်။ သို့မှသာ ပို၍တိကျသော အနက်ကို ဖော်ဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့အတ္တဗေဒနယ်ပယ် အကျိုးပြု စေပါသည်။

နိဂုံး

ပုဂံကျောက်စာများတွင် တွေ့ရသော ဂယက်အနက် ထင်ဟပ်နေသော စကားလုံးများကို လေ့လာဆန်းစစ်မှုအရ ဘာသာစကားတွင် အနက်အဓိပ္ပာယ် အခန်းကဏ္ဍသည် များစွာအရေးပါလှပါသည်။ ဂယက်အနက်သည် အဘိဓာန်အနက် ကဲ့သို့ တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ ခံစားမှု၊ အတွေးအခေါ်၊ ဂုဏ်အရည်အချင်း၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ လူမှုဝန်းကျင် အရှိန်အဝါများ ထင်ဟပ်လျက် ရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာဘာသာစကားသော်လည်းကောင်း၊ မြန်မာစာပေသော်လည်းကောင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ဆိုင်ရာကို လေ့လာရာ၌ အနက်ဂယက်သည် အရေးပါသော အနက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

ခင်မင်၊ မောင်(ဓနုဖြူ)။ (၂၀၀၄)။ အတ္ထဗေဒနိဒါန်း။ ရန်ကုန်၊ ပညာတန်ဆောင်ပုံနှိပ်တိုက်။
 မြန်မာအဘိဓာန်။ (၁၉၉၁)။ မြန်မာစာအဖွဲ့။ ရန်ကုန်၊ ဖိုတိုလစ်သိုပုံနှိပ်တိုက်။
 ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ ပဌမတွဲ၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီးဌာန။